

Biskop em. Tor Singaas, preken ved vigsling av Nymo kapell til kirkelig bruk, 04.11.2018:

Steinen som bygningsmennene vraket

Tekster; Salme 84, 1-5, Salme 118, 22 - 24, 1.Kor 3, 9 -11, Ef. 2, 20 -22, Matt. 5, 13 -16.

Atle Magnus Elverum og Bente Fanavoll Elverum

Kjære Atle, - og kjære Bente!

Gratulerer med dagen i dag, på Allehelgensdag, da Nymo kapell blir vigslet til kirkelig bruk.

Mange, - mange års arbeid er lykkelig til ende.

Nå står dette skjønne klebersteinskapellet her, - ja et stort **under** er det.

Hvem er det her til lands som har sitt eget gårdkapell? Og hvem er det i vår tid som får en så vill ide om at; «nå vil jeg sannelig gå i gang med å bygge meg et kapell i stein?», - og så til og med gjennomfører det? Hva har drevet deg Atle, - og hvorfor og hvordan har du støttet opp om dette, Bente? Dere har kanskje svaret klinkende klart begge? - Eller, - det var noe underlig, - noe som er umulig å sette ord på; «En Annen» satte tankene i gang, - blåste en ånd inn i tanken som gjorde den skapende?

Dere må skrive ned dette for ettertida, - skriv ned denne unike bygningshistorien som har strukket seg over 10 år siden 2008.

Det har blitt mange stein på stein helt fram til at sluttsteinen endelig ble satt på plass tidligere i år.

Kjære familie og venner av Atle og Bente. Det er all grunn til å takke også dere for den oppmuntring og håndsrekning som dere underveis har gitt, slik at dette nydelig kapellet står her i dag.

Ordfører og bygdas folk er og stolte og glade for dette underverk av «en liten katedral». Vi hørte Magne lese fra Salmenes bok i Bibelen (Salme 84) om spurven og svalen. Også her kvitrer spurven i hekk og krattskog, - og svalen er her, denne luftens akrobat og kunstner, - begge har funnet et sted til redet sitt hvor de kan legge sine unger. For det er laget et sted her for all skapningen, - reist **et alter** til beskyttelse, trøst og oppmuntring for alt liv!

Da du begynte å hogge den første steinen, steinhogger Atle, - steinkunstner Atle, så levde du kanskje ut den vakre og kjente fortellingen om de to som satt og hogg på hver sin stein; - og fortellingen går videre omtrent slik; - det kom en mann forbi, - og han spurte den ene; «-hva gjør du?» - han svarte; «-jeg hogger på en stein». Mannen spurte så den andre om det samme, - og han svarte; « - **jeg bygger en katedral!**» Du må helt fra første stein ha holdt fast på dette inni deg, Atle; «jeg bygger en katedral på Nymo.» Jeg står ikke her og hogger stein. Din visjon var klar. Du så det for deg inni deg; som en drøm, et ønske, som ga næring til at det ble til en sterk skapende vilje i deg. Du så for deg helt fra begynnelsen hvordan kapellet ville bli, selv om det måtte planlegges nøye stein for stein. Og om noen kom og spurte deg om hva du holdt på med, svarte du; «jeg bygger en katedral». De trodde vel du var fra vett og forstand? Tenkte du noen gang over den muligheten?

Men dette forandret seg. Alle så etter hvert at du var «mann for din katedral». I dag, etter 10 års byggetid, hvor sluttsteinen er lagt, - står vi rundt deg i stor beundring og takk. Takken går og til Gud, - som skaper mennesker som deg med slike skaperevner du har vist oss.

Takk for at du holdt fast på din visjon. Takk også til dine medhjelpere, dine kolleger fra NDR, naboer og venner, og så du Magne som har vært sammen med far i dette. Kapellet har en spesiell plass hos deg. Det var så flott å høre deg lese om spurven og svalen som legger sine unger i sine reder, trygt i nærheten av Guds alter.

Atle, - du har bygd med **vrakstein** fra Nidarosdomen. Katedralen du er så nært knyttet til i det daglige. Vi hørte fra Salme 118; «Steinen som bygningsmennene **vraket**, er blitt hjørnestein. Dette er Herrens eget verk, underfullt er det i våre øyne. Dette er dagen som herren har gjort, - la oss juble og glede oss på den.» Jesus Kristus var helt elendig å se til. Han ble ille tilredt og ødelagt på slutten av sitt liv. Etter langfredag så han ikke ut! Blodig og tornekronet, gjennomborede sår i hender og føtter. Ingen syntes om ham. Ingen. Er det mulig å holde en slik for Gud? Kan Gud virkelig se slik ut? (Jes. 53, 2-5; «Herrens lidende tjener»)

Guds Sønn var selv **«vrakstein»**. Og vrakstein ble byggematerialet i ditt kapell. En sterk symbolkraft i dette, Atle!

Gud bruker vraksteinene i våre sønderslåtte liv, - til å sette det sammen, slik at det blir helt igjen.

Underlig!

Og så har du også hentet vraksteiner fra søsterkatedralene til Nidarosdomen. Også fra den praktfulle Lincolnkatedralen i England. Du har maktet å sette Nymokapellet inn i en lang tradisjon gjennom din måte å bygge på, - de teknikker og metoder som de gamle kirkebyggerne brukte i sitt fag. Du tilhører et laug av stolte dyktige steinhoggere som gjennom århundrene har reist praktfulle katedraler over hele Europa, - og som også Erik Bye ble så betatt av, da han sang den døde steinhogger Josef Ankile i Domen en hyllingssang, - en hymne, for hans håndverk og kunst og arbeids glede.

«Vi er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, - med Jesus Kristus selv som hjørnestein. Han holder bygningen sammen.»

Det er underlig at vi stadig blir påmint håndverkeren, snekkeren fra Nasaret som var så annerledes, - som reiste seg og tok den svake, utstøtte, ensomme og redde i forsvar, - som uredd utfordret og satte til side alle sosiale og religiøse mønstre og regler som hindret mennesker fra å få møte Gud ansikt til ansikt.

Jesus Kristus var Guds ansikt!!

Gud har vist oss hvem han er gjennom Jesus Kristus. Gud kommer nedenfra gjennom alminnelig mennesker som oss, - og ikke minst sammen med den fattige, utstøtte, ensomme, redde.

I de tekstene vi her har lest fra Bibelen, - har vi hørt mye om steiner og grunnvoller og kloke byggmestere.

Dette kapellet har hatt en klok byggmester, som på sin stillfarne måte peker på Kristus. Jesus Kristus, håndverkeren, livskunstneren som vernet det vakreste Gud har skapt, - mennesket.

Du peker på ham med ditt byggverk, Atle. Kapellet er ditt lys som skinner for menneskene som drar forbi her, - eller som våger seg helt fram til alteret i kapellets apsis. Dine hendes gjerninger, priser vår Far i himmelen, vår skaper. Du har gitt rom for din egen skaperglede, - men også for andres. La

oss nå snu oss mot vest, og se opp mot rosevinduet opp under gavlen, - formet og skapt av glasskunstneren Bård Sagfjæra i Nidarosdomen. Han har selv fortalt meg dette; Rosen er kjærlighetens blomst, med edelsteinen glødende i rødt i midten, - som er Kristus, - slik som i Nidarosdomens rosevindu. De 4 innerste kronbladene er de 4 evangelistene som har fortalt fortellingene om Kristus. Utenfor de igjen, 12 blå kronblad som symboliserer de 12 disiplene, vennene til Jesus. Ytterst, - tornekronen,- den lidende Gud, - en Gud som gir sitt liv for at vi skal leve. En kjærlighetens Gud som gir alt for at du og jeg skal leve. Gud gir oss en evig framtid.

Takk, Atle for ditt vakre «skaperverk»!

Takk Bente, - og mange av dere andre her, - som har gitt støtte og oppmuntring slik at dette smykke av et kapell er blitt reist til ære for Den treenige Gud, - Fader, Sønn og Hellig ånd.

Amen.